

ГРИГОР УГАРОВ

БРАДАТАТА ДРОПЛА

chitanka.info

Не съм срещал по-умно куче от моя Гривчо. С него се разбираме само с поглед. А понякога сядаме и си говорим. Той не умее да се преструва — когато е весел, скача, умилква се, близва ме по ръката, пък щом е сърдит, навежда глава, гледа ме под око и лежи с гръб към мен. Но това се случва много рядко. Ние сме добри приятели, често ходим на лов и не пропускаме дивеч. Гривчо отдавна вече познава всички хитрости на заека, лисицата, пакостливата златка и затова лесно ги открива. Чуждата миризма подушва отдалеч, никога не обърква дирята.

Но веднъж учуди всички.

Бяхме на лов. Спряхме в една стара воденица, напалихме огън, стоплихме се, подсушихме се и докато починем, се мръкна. Решихме да пренощуваме във воденицата. Гривчо легна на топло в пробитата фурна отвън.

През нощта духна яснецът, очисти небето и то се изцъкли далечно и дълбоко, напръскано с бляскави искри. Хвана сух студ. Нощният ветреца сякаш опърли стъклата и те цъфнаха; всяка локва скова в лед, а оголената земя покри със ситен скреж като стъклен прах. На няколко пъти чувахме тревожния крясък на диви патици — те бягаха на юг или търсеха топлици.

Ние поддържахме огъня, но все пак беше студено и почти никой не мигна.

Още не беше съмнало добре, небето на изток леко побеляваше и една далечна светлина озари заснежените върхове. Помавих Гривчо да влезе вътре, но той не се обади.

— Какво ли е станало с него? — разтревожих се.

— Няма ли го? — обезпокои се и другарят ми.

— Не се обажда!...

Изскочих и надникнах във фурната. Нямаше го. Друг път скимти на вратата, трепери и иска да влезе на топло, а сега... Какво бе станало с него?

Потърсихме из храсталаците около воденицата — не го открихме. Прибрахме се вътре и решихме да си сварим чай. Натрупахме сухи съчки и огънят отново пламна. Изчакахме да се сгори жар и сложихме цинковото канче с вода.

Чакахме да кипне чаят, седяхме и приказвахме. Приказвахме пак за Гривчо. А той, като че ли беше подслушвал, та се обади: отначало

ветрецът донесе далечен лай, после този лай стана по-близък и по-ясен. Ослушахме се и аз скочих:

— Гривчо!...

— Той е.

Дръпнах вратата, отворих и изскочих навън. Зимният мраз ме парна като огън. Навън се съмваше. Въздухът беше чист, полето тихо и гласът на кучето звънеше в мразовитото утро. Застанах пред воденицата и зачаках. Ветрецът ме бодеше, веждите и мустаците ми хванаха скреж, кожата на лицето ми се опъна.

Кучето лаеше на дивеч. Добре познавах навиците му, но то все още беше далеч и аз нетърпеливо тъпчех пред вратата. Другарят ми подаде пушката.

— Какво чакаш? Открил е заек!...

— Не лае на заек — отвърнах.

Взех ловната пушка, напълних я и бавно тръгнах към реката. Гривчо все още не се виждаше, но вече подлайваше по-близо.

„Какво ли е открил?“ — мислех си.

Изкачих се на височината при трънаците. От това място се откриваше големият разлив на реката, мочурищата, завоят с високия скален бряг, а по-нататък — зимните посеви. Кучето все така сърдито клявкеше, зъбеше се на някого, нападаше сякаш и отблъснато, се задавяше от яд. После пак налиташе и лаеше. Може би трябваше да му се помогне, но къде е ходило само и какво е търсило по тъмно?

Тъкмо се наках да се спусна надолу, гледам — някаква птица, едра като гъска, се показва. И ето го и Гривчо. Той върви след нея, сърдито джавка и я отправя към воденицата. Почаках още малко. Кучето и голямата птица приближаваха все повече. Аз се вглеждах втренчено и малко по малко започнах да я разпознавам. Беше дропла. Разбрах вече какво бе станало. За ден-два снегът се беше стопил, но хвана студ и лют мраз — всяка бучка бе заледена. А по поледица голямата тровава птица мъчно може да върви. Пък с нея се беше случило нещо още по-страшно. Това видях, когато бе на стотина крачки далеч... След стопяването на снеговете, земята повторно бе замръзнала и тя не намерила храна. Освен това, по мокрите ѝ крила и крака се бяха образували висулки от лед, които ѝ пречеха да хвъркне. От тях дори не можеше добре да ходи.

В такова време дроплата става лесна плячка на лисицата. Но как я беше открил Гривчо, никак не можех да разбера.

Птицата беше едра, с влакнести пера, израсли като брада от двете страни на човката ѝ. По главата и шията перата ѝ бяха светлогълбови, с червеникав блясък; крилата и гърбът — с жълторъждив цвят и напречни черни ивици. Тези птици ние наричаме брадати дропли.

В жълтопортокаловите ѝ очи личеше стаен смъртен страх.

— Не се бой! — извиках ѝ отдалеч и шътнах на Гривчо.

Дроплата ме погледна, а кучето клекна зад нея. Навярно тук е имало цяло ято, но то е отлетяло. Останала е само най-изтощената, скованата в лед птица.

Хванахме дроплата с другаря ми, внесохме я във воденицата, вързахме ѝ краката. След малко, затоплени от огъня, крилата ѝ се размразиха и по пода потече струйка вода. Нахранихме я с трохи, а после я пуснахме. Слънцето беше изгряло, вятърът — притихнал.

Настъпил беше първият пролетен ден и брадатата дропла можеше да намери храна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.